

Metode de evanghelizare moderne

Se proclamă pe scară largă faptul că în prezent¹ o mare renaștere spirituală cuprinde această țară și, de asemenea, alte părți ale lumii, și că oamenii, dezamăgiți după ani de materialism, ar fi acum flămânzi după Evanghelie. Ne-am dori să fie într-adevăr așa, dar aceasta nici nu corespunde experienței noastre și nici nu auzim de așa ceva, nici de aproape, nici de departe. Oriunde este vestită Evanghelia simplă, așa cum a fost ea propovăduită de apostoli, fie în săli, fie în biserici, la colțuri de stradă, în închisori sau prin distribuirea de broșuri: încă se simte aceeași apatie și indiferență rece care durează de atât de mult timp. Condițiile de astăzi sunt aproape aceleași ca atunci când Domnul a vorbit despre vestirea lui Ioan Botezătorul în Matei 11 și, de asemenea, despre propria Sa vestire. Oamenii din acea vreme nu au fost mișcați nici de anunțul judecății viitoare și de chemarea lui Ioan la pocăință, nici de cuvintele de har, care ieșeau din gura Celui care era plin de har și de adevăr.

În prezent, nu există nicio dovadă a unei lucrări clare a Duhului Sfânt în sufletele oamenilor, așa cum s-a întâmplat, de exemplu, acum aproape o sută de ani. În acea vreme, bărbații, femeile și copiii simțeau o mare povară, deoarece își simțeau profund păcatul și vina în fața lui Dumnezeu și căutau cu sinceritate mântuirea. Oamenii au fost salvați în cadrul unor întâlniri de rugăciune în care nu a existat nici o predică sau ceva de genul acesta. Au fost și multe lacrimi printre cei care erau copleșiți, pentru că erau dovediți vinovați în fața lui Dumnezeu. Efectul a putut fi observat în zone întregi ale țării, iar rata criminalității a scăzut în consecință.² Dar în prezent pare să fie exact invers, deoarece multe autorități abia știu cum să facă față valului de violență în creștere și decăderii morale.

Este adevărat că mulțimi mari se adună pentru a asculta evangheliști de renume mondial și pentru a vedea „celebrități creștine”. La unele dintre aceste evenimente, mii de oameni au completat carduri sau au ridicat mâna pentru a-și arăta interesul față de Hristos, pentru a-și consacra viața bisericii sau pentru un alt motiv evident care i-a făcut să iasă în față. Sperăm sincer că printre aceștia se află mulți care L-au găsit sau încă Îl găsesc pe Mântuitorul. Putem să ne bucurăm împreună cu apostolul, atunci când Hristos este predicat și sufletele sunt salvate. Dar avem motive să presupunem că la aceste mari campanii sunt multe lucruri artificiale și false. Totuși, va veni o zi în care va deveni clar cât de mult din aceste manifestări au fost autentice. Și noi înșine ar trebui să ne străduim deja acum să măsurăm lucrurile după standardele Locului Preasfânt și să ne orientăm toată viața și toate slujbele noastre în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Multe lucruri, care par foarte religioase în această lume, se vor transforma în cenușă în foc - în focul în care lucrarea fiecăruia va fi testată, nu pentru a determina cantitatea, mulțimea, ci pentru a determina calitatea, felul lucrării (1 Corinteni 3.13). Pregătirile minuțioase și o mare atenție publică nu pot înlocui lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Omul este în mod natural impresionat de o mare manifestare, așa cum au fost filistenii când tot Israelul s-a bucurat atât de tare încât pământul s-a cutremurat. Dar entuziasmul religios al lui Israel cu acea ocazie a fost gol

¹ Nota redacției: Articolul datează din 1954.

² Nota editorului: Este posibil ca Paul Wilson să se refere aici la mișcarea de trezire din 1859/60. A început în Irlanda și s-a răspândit în toată Marea Britanie, având toate caracteristicile descrise aici de Wilson. De asemenea, a avut loc o mare renaștere în SUA începând cu anii 1850, cea de-a treia mare trezire.

Amestecul cu lumea?

și zadarnic, iar la scurt timp după aceea au fost înfrânți de filistenii. Chiar și Ilie a fost cuprins de un vânt mare și puternic, de un cutremur și de un foc, dar puterea Domnului a fost într-un susur blând.

Evanghelizarea modernă se amestecă cu lumea, pe care se pretinde că o convertește. Dar rezultatul final va fi în mod inevitabil un nivel spiritual mai scăzut în cadrul creștinătății. Ea va promova și va produce asemănare cu lumea printre credincioșii adevărați și va deschide stăvilarele a tot felul de rătăcirii. Pentru a atrage masele și a produce rezultatele dorite, trebuie să existe multe lucruri care să atragă carnea. Nu se predică un Hristos respins și disprețuit, ci un Hristos popular, iubit de lume. Nu este propovăduită crucea, despre care Pavel spunea că l-a răstignit pe el față de lume și lumea față de el, ci o cruce care a devenit brusc onorabilă și măreață în lume. Pavel nu a predicat niciodată o evanghelie populară. Evanghelia populară din zilele sale era una care amesteca circumcizia și iudaismul cu adevărul lui Dumnezeu. Iudaismul era o religie care se conforma omului carnal, lumii și intrigilor ei. Pavel, pe de altă parte, Îl predica pe Hristos răstignit, ca pe un Om izgonit din lume, ceea ce era o nebunie pentru grecii educați și o poticnire pentru evreii religioși.

Când Pavel a mers la Roma, a mers acolo ca prizonier. Cei mari ai lumii erau acolo, iar Dumnezeu hotărâse ca ei să audă Evanghelia - dar nu într-un mod care să-i lingusească, ci să o audă de la un captiv legat în lanțuri. Unii dintre membrii casei lui Cezar au fost mântuiți, dar aceștia nu au fost prezentați ca „celebrități creștine”, pentru a prezenta Evanghelia ca fiind ceva atrăgător. Deci, unii ar putea spune că vremurile s-au schimbat de atunci până acum - și așa este. Dar astăzi, ca și atunci este nevoie de un Hristos respins. Constantin a fost împăratul roman care a popularizat creștinismul și mii și mii de oameni au fost adăugați la biserică. Și în loc să fie persecutați, creștinii erau acum onorați, dar, din păcate, biserica a coborât rapid la nivelul lumii. Iar acest lucru va fi întotdeauna rezultatul unei evanghelii populare, atractive, captivante.

Întotdeauna sunt căutați oameni care sunt importanți și faimoși în afacerile lumii - și chiar în industria de divertisment -, datorită influenței lor. Nu spunem că există mai mulți păcătoși în lumea divertismentului de la Hollywood decât în alte părți și nici nu credem că Evanghelia harului lui Dumnezeu nu poate să-i câștige: Slavă lui Dumnezeu că ea poate, și poate că o face. Dar oare asta îi face „celebrități creștine”, care să fie etalate, în timp ce mulți dintre ei își continuă activitatea de divertisment pentru bărbați, femei și copii care, la urma urmei, sunt cu toții pe drumul spre iad? Astfel de lucruri folosește dumnezeul acestei lumi pentru a-și înșela victimele. Iată un citat de la una dintre aceste așa-zise celebrități, care au justificat cu tărie cântecele religioase după felul de a fi al lumii:

Tinerii din țara noastră au nevoie de vitalitate. Dacă ei află că religia poate fi distractivă și îi face fericiți, atunci vor fi interesați.

Și pentru ca religia să fie distractivă, oamenilor li se dă sentimentul că pot să Îl primească pe Hristos și să își continue activitățile lumești ca înainte. Cu alte cuvinte, ei Îl pot avea pe Hristos și la fel pot avea și lumea. Un astfel de creștinism carnal nu poate avea decât un efect distructiv asupra mărturiei creștine în ansamblu și în mod deosebit asupra așa-numitului fundamentalism.

Amestecul cu lumea?

Oamenii care mărturisesc că au fost mântuiți sub influența evanghelizării moderne (cu dramatismul său planificat până în cele mai mici detalii) au mai multe șanse de a fi niște ascultători „stâncoși”, care nu au rădăcini [Marcu 4.5; Matei 13.5,20]. Conștiința unor astfel de oameni nu a fost niciodată arată; ei nu s-au simțit niciodată păcătoși pierduți în fața lui Dumnezeu și nici nu au stat în fața Lui cu păcatele lor. Ei nu au fost nevoiți niciodată să evalueze costul mărturisirii lui Hristos în fața unei lumi ostile, pentru că au fost făcuți să creadă că este un lucru popular. „Sarea este bună, dar, dacă sarea își pierde gustul, cu ce va fi dreasă?” (Luca 14.34). Creștinismul fără pocăință și fără efectul de separare de lume este ca sarea care nu mai are gust - nu mai are nicio valoare.

Suntem conștienți de faptul că Dumnezeu este suveran și că poate folosi astfel de prezentări carnale ale Evangheliei pentru a câștiga suflete, dacă El vrea aceasta. Dar chiar și acolo unde creștinismul este autentic, el este adesea searbăd și superficial - dacă Dumnezeu nu adâncește lucrarea prin alte mijloace. Creștinismul Biblic este un chestiune profundă, vie și pulsează, care ar trebui să influențeze viața credincioșilor zi de zi, pentru a-i despărți pe adevărații credincioși de o lume condamnată. De-ar fi mai multă profunzime în convertirea sufletelor! De-ar fi mai multă despărțire sfântă de lume - de religia ei, de filozofiile ei, de plăcerile ei, de spiritul ei de prosperitate, de politica ei și de toate ale ei!

Și unde se duc aceste suflete convertite (chiar dacă doar superficial) după ce marea cruciadă s-a încheiat? Totul este atât de bine organizat încât numele și adresele lor sunt colectate și transmise unei comunități bisericești. Dar ce vor primi atunci mulți dintre ei? Cam în aceeași perioadă în care am primit raportul mării campanii de evanghelizare din Anglia³, la care ni se spunea că participase „aproape fiecare biserică din fiecare confesiune”, am primit un alt document emis cu autoritatea episcopului de Coventry, în al cărui editorial cărțile biblice Iona și Daniel erau ridiculizate ca nefiind inspirate de Dumnezeu. Imaginează-ți oamenii care au declarat că s-au convertit și care acum se dau pe mâna unei astfel de biserici care numește părți din Cuvântul lui Dumnezeu doar basme și o „povestire impresionantă”, „a cărei traducere în limba engleză se apropie de nivelul lui Shakespeare”. Și totuși, aproape fiecare biserică cu o astfel de erezie oribilă a fost implicată în această acțiune evanghelică - dar cu ce scop? Pentru a salva suflete? Sau pentru a câștiga membri ai bisericii? Și dacă totuși au fost salvate suflete: cum pot ele să crească spiritual pe baza unor astfel de perversiuni și cu o asemenea otravă?

În cadrul acestor mișcări, care - și cu participarea multor copii dragi ai lui Dumnezeu - combină metodele lumești cu eforturile de evanghelizare, există multe gradații: de la creștinismul lumesc până la o imagine distorsionată, complet degenerată. Există romane religioase ale căror cifre de vânzări sunt văzute ca un semn de renaștere spirituală, dar care denaturează Cuvântul lui Dumnezeu și distrug adevărul. Astfel, cititorului i se insuflă gânduri false, care îl fac orb spiritual. Apoi, există tot felul de cântece cu teme religioase, care seamănă cu hiturile moderne de prost gust; ele sunt apreciate chiar și de cei care îl resping ferm pe Hristos. Lumea este, de asemenea, întreținută cu filme de lung metraj despre relatările biblice care se transformă în parodii vulgare și caricaturi ale adevărului. Imaginează-ți o lume fără Dumnezeu, care îl respinge pe Hristos, amețită de plăcerile păcatului, în drum spre iad, în timp ce se amuză de o reprezentare caraghioasă a unor lecții serioase din Cuvântul lui Dumnezeu. O, creștinătate, cum te-ai legat!

³ Nota editorului: Paul Wilson se referă probabil aici la Marea Cruciadă a lui Billy Graham, care a avut loc la Londra între martie și mai 1954.

Amestecul cu lumea?

Cât de adevărat este versetul din 2 Timotei 3.5, care descrie zilele noastre: „Ei au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea.”

Doar pentru că lumea de astăzi relatează despre religie ca atare, nu înseamnă că lumea este în vreun fel mai aproape de Dumnezeu. Religia este o noutate în India și în lumea musulmană. Era o noutate în vechiul Imperiu Roman păgân; era o noutate în Ierusalim, când au strigat: „Ia-L, Ia-L, răstignește-L!”. Lumea a avut multe religii false, iar tendința actuală a creștinătății se îndreaptă spre o vreme în care oamenii vor crede în minciună - și Dumnezeu va permite să se întâmple așa pentru că ei resping adevărul: pe Hristosul lui Dumnezeu.

Și acum, dragi creștini, să nu ne descurajăm. Să căutăm să umblăm în separare sfântă de lume și să prezentăm Cuvântul vieții acolo unde Dumnezeu ne-a așezat. Să-L prezentăm pe Hristos înaintea lumii și să căutăm, dacă avem ocazia, să spunem cuvântul Său unui suflet obosit sau să transmitem un bun tratat. Fie ca noi să păstrăm o privire clară asupra evoluției actuale și să continuăm totodată să dăm mărturie, într-un mod care nu caută să se impună, despre adevăratul har al lui Dumnezeu.⁴

Dacă vreunul dintre cititori a fost chemat să predice Evanghelia⁵, ar trebui să o facă în funcție de capacitatea pe care Dumnezeu i-o dă. „Cel care are cuvântul Meu, să spună cuvântul Meu cu credincioșie. Pentru ce să amesteci paietele cu grâul?, zice Domnul” (Ieremia 23.28). Domnul este Stăpânul tău și El ia aminte cu atenție la ceea ce faci și la modul în care o faci. El nu te va răsplăti pentru că ai încălcat regulile. El prețuiește doar fidelitatea: fidelitatea față de El și față de Cuvântul Său. Din punct de vedere omenesc, poate că nu prea ai multe de arătat pentru succesul tău, dar în ziua care va veni, poate că El îți va putea spune: „Bine, rob bun și credincios!”. (Matei 25.21.23).

Titlul original: „Evangelizing: The Editor’s column. A Look at Modern Evangelistic Methods“
din *Christian Truth for the Household of Faith*, Anul 7, Noiembrie 1954, pag. 303–308

<http://bibletruthpublishers.com/evangelizing-the-editors-column/paul-wilson/christian-truth-volume-7/1a56004>

⁴ Nota redacției: Într-un fel, evanghelizarea altor persoane este adesea insistentă. Deși oamenii nu cer acest lucru, noi îi confruntăm cu Evanghelia. Apostolul spune chiar: „Cunoscând deci frica de Domnului, îi înduplecăm pe oameni” (2 Corinteni 5.11). Desigur autorul vrea să spună aici următoarele: Nu avem nevoie de o agitație inutilă pentru a propovădui Evanghelia; ar trebui să respingem acest fel de insistență.

⁵ Nota redacției: Vestirea Evangheliei este sarcina fiecărui creștin credincios; proclamarea și predicarea ei în public este un dar!